

Obsah

Duch a život	2
Pouze Písmo	3
Boží výchova	7
Ellen Whiteová – prorokyně poslední doby?	10
Milosrdenství vítězí nad soudem	13
Za jakou cenu?	16
Z pobytu seniorů na Karmelu	17
Představujeme místní společenství KS-SCh: Smilovice	18
Projekt Srdce pro Afriku . . .	19
Aktuality ze světa	20
Aktuality z KS-SCh	22
Dwa lustra	23

Duch a život

Stalo se vám už, že jste šli na zahrádku pro petržel do polévky, ale vaši pozornost upoutaly první zralé jahody a právě rozkvetlé květiny? Na zahrádce je vždy mnoho zajímavého, ale vy potřebujete k obědu petržel. A tu jste zapomněli. Schází vám, proto se můžete pro ni vrátit, anebo se bez ní obejdete. Ne vždy ovšem máme takovou volbu.

Představme si Písmo svaté jako zahrádku! Vše hýří barvami. Najdeme v ní dobré bylinky pro naše zdraví i slušný a rozumný život. Jednou nás upoutá zajímavé poučení, jindy povzbuzení... Bible tvořila dějiny. Podmanivě nás vtahuje do zajímavého dějství. A je stále aktuální. Žasneme nad předpověďmi, které se naplňují a čekáme, s čím nás Pán Bůh zase překvapí. Je prostě jedinečná.

Co je jádrem biblické zvěsti? Kolem čeho, nebo spíše kolem koho se točí celé poselství Písma? Nejdůležitějším v Bibli svaté je svatý a milosrdný Bůh, který se nám zjevil v osobě Ježíše Krista. Kdo v ní hledá něco nebo někoho jiného než Krista, nenalézá v ní vůbec nic. Všechno, co zastihuje Krista, působí nenahraditelnou škodu. Židé se přeli o smysl zákona a Ježíš jim řekl: „*Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písmo svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.*“ (J 5,39-40). Je zajímavé, že Mojžíš očekával Krista stovky let předem, mnozí pro-

roci jej vyhlíželi v různých dobách, a když se naplnil čas, vítali jej zbožní soukmenovci, ale zástup znalců zákona jej odmítl a pronásledoval. Ježíš na jejich adresu řekl: „*Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?*“ (J 5,46).

Jiný Žid znalý zákona, Jan Křtitel, řekl: „*Kdo však jeho svědectví přijal, potvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti. Otec miluje Syna a všecku moc dal do jeho rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.*“ (J 3,33-36). Pán Ježíš Kristus je klíčovým poselstvím Bible.

Jméno Ježíš v Bibli nemůžeme přehlédnout. O to ovšem nejde. To najde i nevěřící. Podstatné je, zda v ní nalézáme Ježíše Krista v jeho bezmezném milosrdenství, svrchované moci a úžasné slávě. Takového Ježíše nenalézáme v Písmu vlastním rozumováním. Zjevuje nám jej Duch svatý, který spolu s Písmem probouzí v něj naši víru a naši lásku k němu stále více rozněcuje. Zásadní roli hraje důvěra. Když mnoho učedníků opustilo Ježíše, Petru důvěrně vyznal svůj vztah: „*Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.*“ (J 6, 68n).

Záleží tedy na způsobu, jak čteme Písmo. Koho v něm hledáme a jak ho hledáme? Studium Písma se podřizu-

jeme působení Ducha svatého, který ve shodě s Otcem oslavuje Syna (J 12,28; 13,31-32; 16,14). Přitom nejde jen o informace o Pánu Bohu, ale především o vztah k němu. Ten potřebujeme stále prohlubovat. Apoštol Pavel v oslavě lásky jako daru Ducha píše: „*Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.*“ (1 K 13,12b). Tento proces poznávání se odvíjí od vědomého setkání s Kristem jako s osobním Spasitelem a postupuje s horlivým studiem Božího slova a ochotným podřizováním se vedení Ducha svatého. Duch Boží působí ve spojení s Písmem a ponouká nás k službě a posvěcenému životu. Prostě jde o život: „*Litera zabíjí, ale Duch dává život*“ (2 K 3,6). *A život dává slovo živého Boha: „Co dává život, je duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou duch a jsou život.“* (J 6,63).

Chceš žít v tomto světě modlářství a svůdného synkretizmu, který lidem podstrkuje jiného Krista a vyprázdňené poselství Bible? Drž se Písma, horlivě jej studuj, čerpej z něho sílu a s úžasem poznávej vznešeného Krista až do chvíle, kdy jej uzříme tváří v tvář!

Stanislav Piętak

Pouze Písmo

V naší církvi často mluvíme o reformaci. Je to nesmírně důležité. Potřebujeme si připomínat reformační zásady. Potřebujeme, abychom je nejen znali, ale aby ovlivňovaly naši teologii, náš každodenní život. Je důležité, aby tyto zásady nezůstaly pouze něčím, čím se vymezujeme, ale abychom mohli říci, že je v nezměněném významu stále hlásáme a praktikujeme.

Dovolu, že znovu připomenou všech pět klíčových reformačních zásad:

- **Sola Scriptura – pouze Písmo**
- **Sola Fide – pouze vírou**
- **Sola Gratia – pouze milostí**
- **Solus Christus – pouze Kristus**
- **Soli Deo Gloria – pouze Bohu sláva.**

Dnes bych se chtěl zamyslet nad zásadou Sola Scriptura. Jde o důležitou doktrínu, protože právě díky ní můžeme definovat ostatní reformační doktríny. Právě díky tomu, že se Luther spolehl pouze na Písmo došel k poznání Boží spásné milosti. Význam Bible Luther zdůraznil, když řekl, že laik vyzbrojený Písmem je mocnější než nejmocnější papež bez Písma.

Pokud chceme formulovat princip Sola Scriptura, můžeme se odvolat na první odstavec Formule svornosti, která definuje základ, na kterém se vede teologická diskuze. Čteme: „*Věříme, učíme a vyznáváme, že jedinečným pravidlem a vodítkem, podle něhož mají být posuzovány a rozsuzovány jak všechny nauky, tak i učitelé,*

jsou sama prorocká a apoštolská Písma Starého a Nového zákona.“ Následuje několik odstavců popisujících význam těchto slov. Celý článek je zakončen následujícími slovy: *“Písmu svatému zůstává vyhrazena úloha soudce, pravidla a vodítka, s nímž mají být veškeré nauky porovnávány, jakoby přiloženy k prubířskému kameni, a tak posuzovány, jsou-li dobré či špatné, pravdivé nebo lživé. Ostatním symbolům a spisům...nepřipadá totéž soudcovské postavení jako Písmu svatému, ale jen vážnost svědectví a vysvětlení víry, jak bylo Písmo svaté během času chápáno a vykládáno v církvi Boží, když v některých bodech vyvstaly spory, a jak přitom byly přemoženy a zavrženy nauky Písmu protiřečící.”*

Boží slovo je tedy jediným a jedinečným pravidlem a vodítkem víry. Existuje však celá škála různých přístupů, které k Božímu slovu něco přidávají nebo ho o něco okleštují. Pokusím se je shrnout do třech základních alternativ, které nabízejí jiné pravidlo a vodítka víry než Boží slovo. Jde o tři alternativy, které stojí v ostrém kontrastu s reformační naukou. Samozřejmě v praxi jde o téměř spojité pole různých postojů a názorů. Dovolte, že se společně s Vámi podívám na tři vyhraněné přístupy, které stojí v ostrém rozporu s reformační zásadou Sola Scriptura.

1. Pravidlem a vodítkem víry je svatá tradice

Tento názor je vlastní především

Římskokatolické, Pravoslavné a částecně i Anglikánské církvi a je založen na argumentu, že tuto svatou tradici započal Kristus a ta dále pokračovala přes apoštoly a pokračuje dodnes skrze apoštolskou sukcesi. Doktrína je tedy definována na základě této tradice.

Dovolte několik konkrétnějších postřehů z prostředí Římskokatolické církve. Tridentský koncil se snažil vypořádat s Lutherovým principem Sola Scriptura a učinil to tak, že definoval, že Boží zjevení je uloženo „v psaných knihách a nepsaných tradicích“. Toto prohlášení mělo uzákonit to učení církve, které nebylo možné jednoznačně vyvodit z Písma (např. očištěc). Toto tvrzení vzbuzovalo v minulém století u katolíků mnoho diskuzí jejichž důsledkem byla encyklika Dei verbum (Slovo Boží), kterou vydal v roce 1965 papež Pavel VI jako jeden z výsledků druhého vatikánského koncilu. Zde vidíme jakousi snahu o kompromis ve věcech Božího zjevení. Z jedné strany tady vidíme potvrzení významu církevní tradice, jakožto progresivního Božího zjevení, ze strany druhé vidíme příklon k autoritě Božího slova. Dovolte citát ze zmiňované encykliky: „...úkol autentického vykládání Božího slova, ať už psaného nebo předaného, byl svěřen výlučně živému učitelskému úřadu Církve, jejíž autorita plyne od Ježíše Krista.“ Na druhé straně zde rovněž čteme: „Učitelský úřad není nadřazen Božímu slovu, ale slouží mu.“ Encyklika uvádí, že tradicí církve se rozumí výroky svatých otců, liturgie,

kanón posvátných knih a další. Encyklika spojuje Písmo a tuto tradici v jeden celek nazvaný také tradice a o té říká, že „vyvěrá z téhož božského pramene, splývá jaksi v jedno a směřuje k témuž cíli.“ Takže tato tradice je v tomto pojetí základním pravidlem a vodítkem víry.

2. Pravidlem a vodítkem víry je logický úsudek (lidský rozum)

Tento názor je vlastní především liberálním protestantům a je založen na argumentu, že Písmo musí být podrobeno kritickému zkoumání a to tak, aby z něj bylo vyloučeno vše, co není Božím slovem. K tomu mají pomáhat vědecké metody zkoumání historie, gramatiky, apod. ale také filosofie a psychologie. (Věřím, že logický úsudek má samozřejmě své legitimní místo při studiu Bible, nesmí však být nadřazený Písmu.)

Rudolf Bultmann, teolog, který by spadal do této kategorie, tvrdí, že Písmo musí být „demytologizováno.“ To znamená, že např. Ježíšovo nasycení zástupů, uzdravování a další zázračné činy včetně Jeho vzkříšení prohlašuje za „nehistorické“, za legendy. Zázračné činy byly podle Bultmanna do evangelií přidány, jen aby pomohly získat lidi pro víru v Ježíše Krista.

Dalším teologem, kterého bych zařadil do této kategorie, je Paul Tillich, jehož teologickému přístupu se říká

„korelační metoda.“ Tato metoda navrhuje, aby se teologie a filosofie vzájemně doplňovaly. Podle Tilliche musí být teolog filosofem s kritickým chápáním a dokonce s tvůrčí silou. Bůh se podle Tilliche nezjevuje lidstvu jako někdo, koho můžeme a nemusíme poznat, ale jako bytost, ve které přebýváme ve formě naší existence.

Mohli bychom uvádět další příklady, ale můžeme tedy shrnout, že pro zastánce těchto proudů je základním pravidlem a vodítkem jejich víry jejich filozofický, logický či vědecký úsudek, tedy v konečném měřítku lidský rozum.

3. Pravidlem a vodítkem víry je osobní zkušenost (osobní zjevení)

Tento názor je vlastní především některým charismatickým a letničním skupinám a je založen na argumentu, že Boží zjevení stále pokračuje. Podle zastánců tohoto tvrzení je Písmo stále doplňováno a to o osobní zkušenost, kterou jednotlivci přijímají od Ducha svatého. Toto chápání je založeno na předpokladu, že Bůh mluví se svým lidem stejně, jako tomu bylo v době prvotní církve a tak ti, kdo přijali křest Duchem, zažívají tuto přímou komunikaci.

Dovolu, že zde zmíním svou osobní zkušenost. Jeden můj přítel chodil do „naddenominačního sboru.“ V jejich sboru se prakticoval pouze křest dospělých. Jednu neděli kazatel

R. Bultmann

oznámil, že příští týden chce pokřtít všechny děti, protože ho k tomu vede Duch svatý. Příští neděli byly ve sboru pokřtěny všechny děti od novorozeňat po dorost. Nebylo to na základě studia Bible, které by ho usvědčilo. Bylo to na základě subjektivní zkušenosti. A tak pravidlem a vodítkem víry se stává osobní zkušenost.

Zmínil jsem tady tři základní nauky, které stojí v rozporu se Sola Scriptura. Cílem tohoto krátkého přehledu nebylo zaškatulkovat jednotlivé církve či skupiny. Toto chápání se totiž šíří často i napříč denominačním spektrem. Cílem tohoto článku je především to, abychom se sami zamysleli nad tím, co je základ-

ním pravidlem a vodítkem mé osobní víry. Je to opravdu Písmo? Nebo je to učení mé církve, můj vlastní úsudek nebo má osobní zkušenost s Bohem. A nepochopíte mne špatně. Učení církve je nesmírně důležité. Používat náš rozum ke studiu Písma je nesmírně důležité. Zažívat subjektivní zkušenost víry je nesmírně důležité. Ale to vše musí být pevně zakořeněno v autoritě Božího slova.

Druhým cílem, který jsem si kladl, je zvýšit naši pozornost při čtení a poslouchání. V létě jsem na setkání ve Smilovicích slyšel Radima Passera. Mnoho z toho, co řekl, bylo povzbudivé. Nicméně jeho výrok o tom, že spisy Ellen Whiteové jsou inspirovány stej-

ným Duchem jako Bible, byl velmi silným útokem na základ naší reformační víry. Každému z posluchačů měla v té chvíli zablikat varovná kontrolka s nápisem „Sola Scriptura“. A stejná kontrolka by nám měla blikat i v mnohých dalších případech. Pamatujme, že ďábel nám bude chtít Boží slovo ukrást, znehodnotit a doplnit. Apoštol Pavel napsal Timoteovi:

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování,

k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřisahám pro jeho příchod a

jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2.Tim. 3:16-4:4)

Dejme si pozor na báje. Držme se Bohem darovaného Písma, ve kterém máme všechno. Nenechme si jej vzít. Buďme vděční, že se můžeme spolehnout na neměnné a dokonalé Boží slovo. Žijme jim, otvírejte jej, učme se z něj.

Michal Klus

Výrok o tom, že spisy Ellen Whiteové jsou inspirovány stejným Duchem jako Bible, byl velmi silným útokem na základ naší reformační víry.

Boží výchova

Chtěl bych se podělit s Vámi o své zkušenosti s Bohem. Jako dítě jsem byl pokřtěn, později jsem absolvoval konfirmaci a pak na Boha víceméně zapomněl. Podvědomě jsem věřil, že nějaký Bůh asi je, ale nevěnoval jsem tomu příliš pozornost. Dospívání proběhlo v relativním klidu. Když jsem dosáhl plnoletosti, stal se mým věrným a laskavým přítelem alkohol, přidaly se cigarety a vášně pro rychlé projížďky v autech a na silných motorkách. Je dost velký zázrak, že jsem toto období ve zdraví přežil.

Po pár známostech jsem konečně poznal tu pravou. Pomalu jsem se začal zklidňovat a plánovat rodinný život. Dařilo se nám dobře. Předělali jsme si byteček, vzali se a rok po svatbě se nám narodil krásný, zdravý syn. Nechali jsme ho pokřtít a dali mu jméno Filip. Pár měsíců na to, aniž bychom to plánovali, byl na cestě další potomek. Všechno šlo jako po drátkách. Prostě pohoda, i když to občas zaskřípalo.

Pak jednoho dne kluk onemocněl. Měl tehdy osm měsíců, manželka byla asi ve třetím měsíci těhotenství. Lékařka řekla, že je to nějaká pátá nemoc, běžná dětská viróza. Tři dny se bude trápit s teplotou, budou nějaké vyrážky, ale bude to v pohodě. Tak jsme dva dny léčili virózu, stav se nezlepšoval, třetí den se objevila krev ve stolici a bylo jasné, že je zle. Byla neděle odpoledne. Jeli jsme rychle na

pohotovost, tam nám lékař potvrdil zlé tušení mé manželky, že to může být meningitida. Následoval letecký převoz do Ostravy. Tam lékaři potvrdili diagnózu „meningokok“. Jestli přežije do rána, bude mít šanci. Ale i když to přežije, bude mít s velkou pravděpodobností trvalé následky, protože jde o hnisavou infekci v mozkových plénách.

Ten den jsem si vzpomněl na Boha. Prosil jsem, škemral jsem: „*Prosím Bože, ať jsi, kde jsi, vrať mi mého chlapce, neboť mi ho!*“ Zároveň jsem si položil otázku, jako asi mnoho lidí v podobné situaci: „*Proč právě já, proč právě můj jediný syn?*“ Vysvětloval jsem si to jako Boží trest.

Ale proč já, vždyť přece nejsem tak špatný. Pravda, udělal jsem v životě tu a tam pár hloupostí, nežil jsem zrovna jako mnich, ale vždyť jsou kolem mnohem horší lidé, tak proč zrovna já.

Nicméně kvalitní a profesionální léčba v Ostravské Fakultní nemocnici byla úspěšná. Bůh zřejmě vyslyšel modlitby a Filípka nám vrátil. Když už se zdálo, že je vyhráno, lékař označil ten zázrak jako „další vítězství vědy nad přírodou“. Když vyslovil tu větu, dostal jsem strach, že to nezůstane bez odezvy. A mé obavy se naplnily. Najednou se začal zdravotní stav zase zhoršovat a propukla další infekce.

Nikdo z lékařů nevěděl a dodnes nevíme, co za infekci to bylo. Zdálo se, že je ještě nějaký problém na mozku. Vyšetření ukázalo, že je mozek v pořádku. Pak usuzovali na leukémii, našťastí se nepotvrdila. Prostě nikdo

nebyl schopen zjistit, kde je chyba a co vlastně by se mělo léčit. Nasazovali silnější a silnější antibiotika. Stále jsme se modlili. Najednou se začal stav opět zlepšovat, až se Filípek zcela vyléčil. Lékaři a sestřičky byli skvělí, jen to chtělo více pokory před přírodou, či správně řečeno před Bohem. Zatím to vypadá, že je Filípek zcela bez následků a dělá nám velkou radost. Nikdy za to nepřestanu být Pánu Bohu vděčný.

Pak se nám narodil další syn, Martin. Když jsme ho chtěli pokřtít, absolvovali jsme „předkřestní“ pohovor s pastorem Michalem. Ten se nás vyptával, jak se máme, co děti. Tak jsme mu pověděli ten smutný příběh se šťastným koncem. Pak nás Michal poprosil, jestli bychom byli ochotni tuto zkušenost vyprávět na nějakém „Setkání mladých rodin“.

Nechtělo se mi, ale manželka je na rozdíl ode mě tvor výřečný, tak jsme to teda riskli.

Setkání bylo příjemné, překvapilo mě, že se s těmi „křesťany“ dá normálně hovořit, že nás nepoučují, že nás k ničemu nenutí, nic nám nepodsouvají, že taky dělají chyby a že oni ty chyby ještě přiznají a mluví o nich. Nejvíc mě zaskočilo, že s nimi byla legrace. Pak nás pozvali na další akci a začali nás postupně začleňovat mezi sebe a začali s námi počítat. Účastnili jsme se různých setkání, skupinek a začali jsme se vzájemně poznávat. Ale hlavně jsme začali poznávat Ježíše. Začali jsme budovat vztah s Bohem. Jsme stále ještě na začátku a máme

se co učit a co dohánět, ale jsme vděční za tu cestu, za ten směr.

Postupem času jsem přehodnotil tu těžkou zkušenost s onemocněním syna. Přišel jsem na to, že nás Bůh nechtěl ani tak potrestat. Bůh na sebe chtěl upozornit. Míval jsem už dřív nějaké zkušenosti, kdy bylo zřejmé, že zasáhl někdo shůry. On klepal, on zvonil, ale my jsme neotevřeli. Tak Mu nezbylo nic jiného, než prostě vyrazit dveře.

Později jsem poznal ještě jeden důvod. Rodina byla u mě na prvním místě. Není přece nic důležitějšího než má žena a moje děti. A tak by to mělo být přece u každého. Kdyby měli všichni na prvním místě rodinu, nebyly by rozvody, nebyly by rozbité rodiny a opuštěné děti.

A tak jsem se nemohl dlouho vyrovnat s faktem, že na prvním místě má být Bůh, jak je psáno v páté Mojžíšově: *Budeš milovat Hospodina, svého Boha celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.*

Ale jak mám odsunout rodinu na druhou kolej? Jak mohu milovat Boha kterého nevidím, který se mnou nesejde u stolu, kterého se nemůžu dotýkat? To přece nejde. Vždycky budu přece milovat více svoji skvělou ženu, své drahé děti, ta zlatíčka, která se na mě smějí, která mohu obejmout, pohladit, která dělají můj život radostným. A pak jsem si uvědomil, co mi chtěl asi Bůh ukázat.

Vždyť On mi vlastně řekl: „Pozor synu, toho špunta sis nestvořil sám, toho jsem ti dal Já.“

A taky ti ho mohu kdykoliv vzít. Stejně tak máš celou rodinu ode mě. Myslíš, že jsi si ji nějak zasloužil? Omyl kamaráde, to je dar ode mě. A kdykoliv budu chtít, můžu tě o všechno připravit.“

Přiznám se, taky bych asi nebyl nadšený, kdyby měl můj kluk raději své kolo, než mě.

Ale věřím, že i ten malý špunt si uvědomuje, že to kolo dostal z lásky. A že by mě měl rád, i kdybych mu žádné kolo nekoupil. Na druhé straně také občas dostane na zadek. Bylo by asi naivní čekat, že mi řekne: „Děkuji tatičku za tu modřinu. Vím že to děláš pro mě, že si tím neukájíš své násilnické sklony.“ A podobně asi ani Bůh nečeká, že mu jako malé děti budeme děkovat za každou lekci, kterou nám dá. Ale pokud již nejsme děti, a tím myslím ty duchovní - nezralé a nechápavé, tak musíme vědět, že Boží výchova je vyvážená. Bůh nás pohladí, ale někdy musí použít rákosku. A dělá to proto, že nás miluje, že Mu na nás záleží.

Podobně je to napsáno v listu Židům, ve dvanácté kapitole: *Koho Bůh miluje, toho přísně vychovává. Podrobujte se jeho výchově. Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovala?*

A až jsem si tohle uvědomil, pochopil jsem, komu za všechno vděčím, kdo je na prvním místě. Pak teprve jsem byl schopen na té své pyramidě hodnot přehodit dvě nevrchnější patra, tak, aby byl Bůh zcela na vrcholu. Ale zároveň se mi zdá, že ta pyrami-

da celá trochu povyrostla. Že si teď více vážím všech darů, které mi dal náš Nebeský Otec. Už to prostě neberu jako samozřejmost, že jsem zdravý, že mám skvělou rodinu, dobrou práci, že mám kde žít, mám co jíst, pít, dýchat. Už vím, že je to dar a jsem rád, že také vím, komu za ten dar mohu neustále děkovat.

A velmi si vážím toho, co pro mě udělal Ježíš, že podstoupil trýznivou smrt na kříži, abych já měl šanci na odpuštění a věčný život s ním. A jsem rád, že jsem poznal ty báječné lidi, kteří mě seznámili s Ježíšem.

Takže když to shrnu, jedna těžká zkušenost ve mně časem vyvolala tři důležité poznatky:

1. Stojí nad námi Bůh.
2. Bůh je na prvním místě.
3. Bůh mě vychovává, protože Mu na mě záleží.

Bratři a sestry, není nám dáno, abychom pochopili všechny Boží záměry. Můžeme se pouze spolehnout, že nikdo na světě s námi nemá lepší záměry, než ten, který nás stvořil. Vždyť i Ježíš, když umýval Petrovi nohy mu řekl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“

A tak vždy, když Vás v životě potká jakkoli těžká situace, mějte na paměti zaslíbení, které máme v 1. listu Korintským: *Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.*

Tak vám přeji, aby se i ve vašich

životech dostal Bůh na první místo a pokud už tam je, ať tam zůstane navždy.

Vilém Michalík

Ellen Whiteová – prorokyně poslední doby?

Vznik církve adventistů sedmého dne (CASD)

Zakladatel CASD se narodil v roce 1782 na východním pobřeží Spojených států. Jako mladý muž byl farmářem a během války v roce 1812 sloužil jako kapitán v ozbrojených silách. V roce 1833 získal od baptistické církve povolení kázat, ale nikdy nebyl ordinován. Po dvouletém studiu Bible Miller veřejně prohlásil, že v březnu 1844 se Ježíš Kristus viditelně vrátí na zem. Na vrcholu své služby Miller shromáždil kolem 50 tisíc následovníků, kteří byli také známi jako „adventisté“ (advent = příchod).

Když přišel březen roku 1844 a Ježíš Kristus se nevrátil, Miller vypočetl nové datum a to 22. říjen 1844. Když se však 22. října 1844 opět nic nestalo, celé Millerovo hnutí se zhroutilo a víra jeho následovníků se obrátila v trosky. Miller však přepracoval své učení a řekl, že Kristus se opravdu vrátil, avšak Miller nepochopil, že Kristus musel nejdříve vstoupit do Nebeské svatyně, kterou nyní pilně

očisťuje. Až Ježíš dokončí očistu, vrátí se zpět na zem.

Zbytek stoupenců, který naletěl na tuto lež, vytvořil Církev adventu a v roce 1845 se William Miller stal jejím prvním prezidentem. Název byl později změněn na Adventisté sedmého dne.

Nástup „prorokyně“

Po Millerově smrti se na scéně objevil nový falešný prorok, tentokrát žena, Ellen G. Whiteová. Ellen se ve svých třinácti letech zúčastnila setkání, kde promlouval William Miller a obrátila se na adventistickou víru. V prosinci 1844 Ellen vedla modlitební shromáždění, kde měla vidění, ve kterém údajně byla přenesena do nebe. Zde jí bylo ukázáno, že Kristus se nemohl vrátit na zem, protože nebylo naplněno Velké poslání. Toto zjevení bylo později spojeno s učením, že Kristus se vrátil v roce 1844, ale že se pozdržel v Nebeské svatyni, aby ji očistil. Stejně jako v mnoha jiných falešných učeních, vůdcové adventistického hnutí museli „ututlat“ falešné proroctví zakladatele Williama Millera.

V srpnu 1846 se Ellen provdala za Jamese Whitea, který byl ordinován v adventistické církvi v roce 1843. Začala její vzestupná dráha coby prorokyně v Církvi adventistů sedmého dne. Ve svých proroctvích předpovídala řadu věcí, které se nenaplnily. Jedním z očividně falešných proroctví byla předpověď, kterou učinila před americkou občanskou válkou. Tvrdila, že

se Spojené státy rozpadnou, otroctví nebude zrušeno a Anglie zakročí a vypoví válku Spojeným státům. Každý student dějepisu ví, že to bylo jinak. Ale stejně jako v mnoha jiných falešných hnutích, tato neúspěšná prorocství byla zametena pod koberec a většina adventistů sedmého dne o nich vůbec neví.

Vývoj učení

Podobně jako v mnoha jiných sektách se učení CASD vyvíjelo postupem času. William Miller nekázal učení o sobotě jako o dnu odpočinku, to přišlo později. Stejně tak Miller nekázal vegetariánství. Po pádu Millerových předpovědí, že Kristus se vrátí v roce 1844, hnutí potřebovalo nějaký pádný důvod pro svou existenci. Po období konsolidace nastala doba razit určitý druh teologie, který by přitahoval nové nadšence do řad adventistického hnutí.

Učení o vegetariánství pochází od Whiteové. V roce 1864 její manžel onemocněl a Ellen o něj pečovala, až se uzdravil. Po jeho uzdravení James

a Ellen začali přemýšlet o stravování a zvyklostech v jídle. Jelikož pouhé praktické zkušenosti by nevyřešily situaci při změně teologie CASD, Ellen dostala „příhodné“ vidění od Pána, a vegetariánství bylo do církve zavedeno jako něco, za čím má stát Boží autorita – „Toto mluví Hospodin...“. V roce 1866 byl ve státě Michigan zřízen Západní institut pro reformu zdraví.

V současné době je důraz na zdravý životní styl příznačný pro CASD. Své názory často dokládají různými vědeckými studiemi, které mají prokazovat, že adventisté se dožívají vyššího věku a trpí méně civilizačními nemocemi. Tento přístup bývá v jejich vlastních řadách nazýván jako „evangelizace skrze zdravý životní styl“.

Učení o sobotě

Nejviditelnějším znakem adventizmu je jejich učení o sobotě. Jako Boží den ji dodržují adventisté přesně od západu slunce v pátek do sobotního večera. V sobotu nechodí v žádném případě do zaměstnání, ale věnují svůj čas společenství svého sboru a studiu Bible.

Přísnost zachovávání sobotního dne odpočinku kontrastuje s tím, že Ellen Whiteová nesouhlasila s naukou o sobotě od počátku tak, jak ji později v církvi prosadila. V roce 1846 se v Massachusetts setkala s adventním kazatelem Josephem Batesem, pod jehož vlivem změnila názory na svěcení soboty. Po nějakém čase údajně měla sen, v němž viděla tabulku s Desaterem. Čtvrté přikázání (o dni

odpočinku) na tabulce zářilo nejvíce. Na základě tohoto snu Whiteová usoudila, že svěcení soboty má v současné době pro lidstvo velký význam a začala jej prosazovat do teologie CASD.

Ellen Whiteová jako plagiátorka

Zjevení zářícího čtvrtého přikázání bylo jedním ze dvou tisíc vidění, kterých se Whiteové údajně dostalo. Tato zjevení měla být hlavní inspirací pro její bohatou literární činnost. Během života napsala 80 knih, 200 brožur a traktátů, 4 600 článků do časopisů. V její pozůstalosti bylo 60 tisíc stran rukopisného materiálu. Mezi nejnámější knihy, nejvíc prosazované samými adventisty patří Velké drama věků.

Bylo však prokázáno, že Ellen Whiteová byla plagiátorkou, která přebírala texty z jiných zdrojů a od jiných autorů. Celkově se uvádí, že až 80 % svého díla Whiteová opsala. Vysvětlění členů CASD, že v té době nebyly ještě zákony chránící autorská práva nic nemění na skutečnosti, že si různé texty přivlastňovala a prezentovala jako své vlastní.

Některé další zvláštnosti učení CASD

Ve zkratce uvádíme některé další zvláštnosti učení CASD:

- Věří, že v posledních dnech těsně před Kristovým návratem budou spaseni pouze ti, kteří světí sobotu. Učí, že uctívání Boha v neděli bude znamením šelmy. Na základě toho se považují za jedinou pravou církev (zbytek věřících). Učení, že by znamení šel-

my mělo být uctívání v neděli není však Písmem nijak doložitelné (viz Zj 13,16 a 14,9), a je lidským výmyslem.

- Věří, že Ježíš je archanděl Michael a toto jméno je pro něj používáno ve Starém zákoně. Avšak tento pohled je v rozporu s biblickým učením, že Ježíš je věčný Bůh a nikoliv anděl, stvořená bytost.

- Věří, že Ježíš nyní očišťuje nebeskou svatyni a teprve až své dílo dokončí, vrátí se na zem. Toto učení nepochází z Bible, ale je lidským výmyslem.

- Věří, že lidská duše po smrti je ve stavu spánku, což znamená, že věřící v Krista nejsou ihned po smrti s ním v nebi, ale že spí ve svých hrobech. Boží slovo nás však přesvědčuje, že spasení věřících lidí, kteří zemřeli, již nyní prožívají blaženost s Kristem v nebi. (Zj 7,9-17).

- Věří v konečné a úplné zničení (anihilaci) nespasených lidí. Po posledním soudu budou zničeni a přestanou existovat. Adventisté toto učení sdílejí se Svědky Jehovovými (jejichž zakladatel byl ve svých počátcích ovlivněn adventistickým hnutím). Bible však mluví o věčném zatracení nevěřících v ohnivém jezeře (viz Zj 20,12-15 a četná varování Pána Ježíše o věčném utrpení v pekle).

- Nevěří ve věčný trest satana a padlých andělů. Věří, že trestem za hřích proti svatému Bohu je pouhé zničení Božího nepřítele. Satan je pouze obětním beránkem: jsou na něj vloženy hříchy věřících, a on je pak spolu s nimi s konečnou platností spálen.

Bible však mluví o věčném trýznění satana (dnem i noci na věky věků) v jezeře, kde hoří síra (Zj 20,10).

Současná tvář adventistů

CASD v dnešní době usiluje o to, aby se jevila jako „evangelikální“ církev, připojuje se k různým mezidenomináčním aktivitám a snaží se „zapadnout“ mezi křesťany. Avšak většína adventistů žije v přesvědčení o své výlučnosti a nadřazenosti nad ostatními křesťany. Příčinou této nadřazenosti je především svěcení soboty jako, dle jejich názoru, jediného možného dne pro správnou bohoslužbu. Spisy Ellen Whiteové jsou mnohými adventisty považovány za inspirované Duchem svatým, jako dodatky k Bibli či v nejlepší případě jako nejlepší vysvětlení Bible. Ellen Whiteová je adventisty považována za prorokyni poslední doby, avšak – jak ukazují fakta – je to žel prorokyně falešná.

Podle různých materiálů z webových stránek sestavil S. Rucki

Milosrdenství vítězí nad soudem

K 5. výročí úmrtí bratra Leopolda Cyroně

Letos minulo pět let od smrti bratra Leopolda Cyroně, který zemřel dne 19. května 2003, tři dny po svých osmdesátých narozeninách. Pocházel

z Louk u Karviné, kde se narodil v katolické rodině. Od mládí projevoval mimořádný zájem o Boží věci. V osmnácti letech byl povolán na frontu Druhé světové války, kde prožíval zvláštní projevy Božího jednání ve svém životě. Upadl do sovětského zajetí a společně s Rudou armádou se vrátil do vlasti. Dne 2. září 1950 uzavřel sňatek s Aurelií.

Krátce nato se setkal s bratřími z probuzeneckého hnutí v evangelické církvi – s Alojzem Paszem a Františkem Chalupským. Jejich víra projevoval se v každodenním životě konfrontovala Leopolda Cyroně s jeho vlastním zákonictvím, v němž žil. Opatřil si Bibli, studoval ji, postupně začal navštěvovat shromáždění v evangelickém kostele. Obrácení prožil v roce 1952 během evangelizace a násled-

né Večeře Páně v kostele v Třanovicích. Pak přišlo velmi těžké období, kdy o své víře svědčil své rodině a sousedům, kteří byli všichni katolíky a stavěli se k jeho obrácení odmítavě. Po delším čase a vytrvalých modlitbách mnohých bratří a sester se obrátila jeho manželka, matka a následně další příbuzní a známí. Bratr Cyroň se zapojil do misijní práce; pro jeho horlivost ho někteří lidé z jeho okolí posměšně nazývali „biskupem“. Leopold Cyroň se zapojil do služby v nedělních besídkách – vyučoval mnoho let v Bohumíně, Karvině-Fryštátě a na dalších místech; zakládal biblické hodiny a sloužil na nich slovem; měl často výklady na setkáních mládeže. Od roku 1987 bydlel v Komorní Lhotce, kde sloužil klientům sociálních ústavů. Ve službě tvořil nerozlučnou dvojici s bratrem Paszem. Byl milovníkem Slova Božího.

V tomto čísle idey přinášíme střípky z pohnutých životních osudů bratra Cyroně během 2. světové války, které podle jeho vyprávění sestavila jeho manželka a syn Jiří.

Během válečné vřavy na frontě jeden německý velitel vedl zajatého ruského vojáka, a protože nebyl čas, aby ho zavedl na sběrné místo se zajatci, přikázal bratru Leopoldovi, aby zajatce na místě zastřelil. To bratr Leopold odmítl, protože zajatec měl zvednuté ruce a vzdával se a jeho usmrcení by bylo v rozporu s mezinárodními válečnými úmluvami. Německý velitel se rozzuřil, skočil po bratru Leopoldovi,

vytrhl mu pušku a sám do zajatce začal střílet; ten zajatec byl mladý, silný, zdravý, proto ho musel střelít třikrát, a byl by v rozzuření snad zabil i bratra Leopolda, kdyby měl čas. Tak po něm jen pušku hodil, kdy on musel uhnout, aby mu nezranila hlavu.

V jedné vesnici v Karpatech bylo hodně partyzánů, proto byli němečtí vojáci vysláni na průzkum. Protože bratr Leopold uměl také polsky, byl vyslán s touto průzkumnou skupinou do jedné chalupy. Vojáci zůstali stát venku, dovnitř vešel jen bratr Leopold. V domě byly schody na půdu, bratr Leopold zahlédl ještě boty posledního partyzána, který utíkal nahoru, dělal však, že nic nevidí, jenom se ptal hospodyně, která byla smrtelně bledá, jestli má vejce. Ta mu dala ochotně celou ošatku, bratr Leopold vyšel ven a řekl ostatním vojákům, v domě nic není, ale že má vejce.

Za nějaký čas byl bratr Leopold zraněn. Jejich vojsko leželo v zákopech před jednou řekou; fronta byla tak blízko, že za řekou měli zákopy Rusové. Jeden voják ze sovětského vojska zamířil na bratra Leopolda, zacílil přímo do srdce, avšak bratr Leopold, který držel pravou ruku na pušce u své hruďdi, se pohnul, a tak ho kulka zasáhla do pravého palce, náboj dostal rotaci a nezasáhl jeho srdce. V tom viděl bratr Leopold zřejmý Boží zásah.

Protože byl kvůli zranění palce neschopen boje, byl přesunut do týlu, kde hlídal sovětské zajatce. Co sám nesnědl nebo se mu podařilo někde sehnat, dával těm zajatcům. Byl tam

jeden boxer z Moskvy, který se ptal, proč jim dává jídlo, když je německý voják a oni ruští zajatci, a řekl mu, „já ti napíšu bumážku (potvrzení), až padneš do sovětského zajetí, pak to ukaž“. Tuto listinu nosil u sebe bratr Leopold rok a půl schovanou, bylo to nebezpečné, kdyby ji u něho Němci našli, jistě by se potázal se zlou.

Jednou stál v noci na stráž, bylo to v zimě. Všiml si třech vojáků v bílém maskovacím oděvu, jak se k němu blíží, domníval se, že to jsou Němci, jen mu bylo divné, že jdou tak rychle, když už jsou u tábora a jsou skloněni u plotu. Když už byli u něj, jeden zavolal německy „Posten!“ (Stráže!), aby si bratr Leopold myslel, že jsou to Němci. Pak však k němu přiskočili a vrhli se na jeho pušku a chtěli ho odvést do zajetí. Bratr Leopold se vzdal bez

odporu. Řekl jim však, aby nešli cestou, kterou se chtěli dát, že je tam stanoviště německého kulometu, tak si dali říci a šli jinudy. Když se sešlo více zajatců, vedli je ráno na štáb. V protisměru vezli Rusové své zraněné; jednoho vezli na saních, měl velké bolesti a zlost na Němce. Svou zlost si chtěl vylít na zajatcích, vzal pušku a namířil na bratra Leopolda, kterého chtěl usmrtit. Sovětský velitel, který zajatce vedl a který byl rád, že ho bratr Leopold v noci upozornil na kulometné stanoviště, se však postavil před něho a tak mu zachránil život. Tehdy si bratr Leopold vzpomenukl na situaci, kdy on sám odepřel zastřelit ruského zajatce, a viděl Boží řízení v tom, že nyní nebyl on, jakožto německý zajatec zabit. Na štábu ukázal potvrzení, které mu vystavil sovětský zajatec, kterého hlídal. Když si velitel potvrzení přečetl, řekl: „Ty jsi dával, my ti též dáme.“ A přikázal, aby jej zavedli do kuchyně, aby se najedl. Bratr Leopold pak nemusel do lágru pro zajatce, ale zůstal v kuchyni a tam pomáhal. Se sovětskou armádou pak přišel až do Frýštátu. Tam ho ze sovětské armády propustili. Dali mu koně a dva sověští vojáci ho doprovodili až domů do Louk. Tak ho Pán Bůh přivedl domů, aby jej mohl bratr Leopold o několik let později přijmout za svého Pána a Spasitele a vzdát mu svým životem čest a slávu.

Daniel Spratek

Za jakou cenu?

Ve Smilovicích na táboře X-camP a na sborové akci Otevřené dveře v Olářovicích jste možná viděli představení „Za jakou cenu“. Dnes vidím, jak Bůh nám žehnal a použil si nás. Všechno to začalo asi před rokem. Poslouchala jsem písničky od skupiny Anastasis, když najednou se v mé hlavě zrodila myšlenka: zkus nacvičit nějaké představení se smyslem k tomuto CD.

Napadlo mě, že herecká hra by se mohla prolínat s písničkami od Anastasis, které by doprovázela tanečně-rytmická sestava a celé by to mohlo být o něčem. Hned první písnička je o smrti mladého člověka a o tom, jak následuje změna v jeho ulici. Tato píseň mi zřetelně připomněla smrt kamaráda ze třídy. A najednou se zrodila další myšlenka: napiš scénář o tom všem, napiš na papír příběh, který se nestal, ale do podtextu umísti nejhroší událost ve tvém životě: smrt spolužáka. Potom to celé nacvičte s dalšími lidmi a ukažte své třídě. Tak jsem se do toho dala. V té době jsem nevěděla, jestli to byla myšlenka od Boha nebo moje, tak jsem si řekla, že jestli Pán Bůh chce, aby se to vše uskutečnilo, bude nám otvírat dveře a jestli ne, tak prostě Pán Bůh nám v tom zabrání a nic nenacvičíme.

Za pár měsíců jsem měla napsaný scénář, poslala jsem ho pár lidem ke korekci. Potom jsme začali zkoušet. Pořád jsme se modlili, aby Bůh nám uka-

zoval svou vůli. On to jasně udělal. Žehnal nám skoro ve všem, ale nedalo se nacvičit taneční sestavy, bylo pár pokusů, které se nepodařily. Z toho jsme usoudili, že v tanci nám Bůh prostě zavřel dveře. A tak jsme zkoušeli bez taneční sestavy. Často jsme museli bojovat s pokušením oslavit sebe sama, proto jsme se modlili na každé zkoušce, abychom to dělali pro oslavení Pána Ježíše. Během zkoušek jsme měnili některé dialogy ve scénáři nebo jsme přidali pár vtipných hlášek.

Po třech měsících jsme to zahráli na Otevřených dveřích. Trochu mě ale zklamalo to, že na té akci bylo málo nevěřících. Když příště náš sbor bude dělat takový festival, modleme se, aby přišlo víc nevěřících lidí, aby slyšeli slovo pravdy a taky je víc požývejme. Sama se musím přiznat, že v této věci jsem byla dost pasivní.

Za měsíc jsme hráli představení na X-camPu. Chodím s Krysiou do třídy, a tak jsme pozvaly na ten večer celou naši třídu, skoro všechny učitelky a taky rodiče od zesnulého kamaráda ze třídy. Hodně jsme se modlili za Boží požehnání, přítomnost Ducha Svatého a oslavu Pána Ježíše. Pán naše modlitby vyslyšel. Taky jsem poprosila kamarádku ze třídy Sandru, která před necelým rokem a půl přijala Pána Ježíše do svého srdce, aby po zahrání představení řekla svoje svědectví. Pán celý večer obdivuhodně požehnal, oslavil se, byl tam přítomný. Po skončení nám hodně lidí říkalo, že se jim to líbilo, hodně lidí se zamyslelo nad svým

životem a někteří přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele. Nechápala jsem, co na tom večeru bylo zvláštního, připadalo mi, že jsme to zahráli úplně normálně, Sandra měla skvělé svědectví, ale nic víc. Pak jsem si uvědomila, že to bylo zvláštní, protože tam byl přítomný Duch Svatý, protože Pán to požehnal. Věděla jsem, že nic nebylo z nás, ale z Boha. Pořád jsem si musela uvědomovat, že to není naše dílo, ale Boží. Uvědomila jsem si, jak Bůh je prozřetelný. Dal mi myšlenku do hlavy, pak nám otevřel dveře k tomu, co chtěl, aby se uskutečnilo, a pak to celé požehnal. V ten večer přišly čtyři kamarádky, dvě učitelky a rodiče od našeho zemřelého kamaráda. Chtěla jsem, aby přišla celá moje třída, ale většině se asi nechtělo. Za měsíc budeme mít třídní výlet, kde snad zahráme pro kamarády toto představení. Prosím modlete se o jejich znovuzrození, o to aby v jejich srdci zaklíčilo a vyrostlo semínko pravdy.

Cílem všech těch zkoušek, organizace celého představení je, aby lidé přijali Pána Ježíše do svého srdce a

žili s Ním. Taky pojedeme s tím do Kynšperka. Modlete se za Boží požehnání. Už předem vám děkuji za modlitby.

Na závěr musím říct, že často mám strach jestli to dělám dobře, nebo jestli v tom představení by nemělo být něco jinak. Taky jsem měla trému, ale vždy vím, že Bůh si to vše vede a že se ve všem, co je podle Boží vůle mohu plně spolehnout na Ducha Svatého, který je ve mně. Nemusím mít strach, ale mám být poslušná Pánu Ježíši, důvěřovat Mu, spoléhat se na Něj a On si mě povede, kam bude chtít.

Magdzia Niemcová

Z pobytu seniorů na Karmelu

Pojďte ke mně všichni, a já vám dám odpočinek.

Léto je čas odpočinku. V té době většina lidí tráví svůj volný čas s úmyslem regenerovat své síly a odpočívat. Pozadu nechce zůstat ani starší generace. Dobrou příležitost v tomto smyslu vytváří KS-SCh, která každým rokem organizuje pro seniory naší církve týdenní pobyty na Karmelu. Ten letošní se konal ve dnech 2.6. – 6.6. 2008 za účasti 29 osob.

Dopolední programy byly věnovány setkáním s významnými osobnostmi, jako misionáři Youngovými, biskupem naší církve Stanislavem Pietakem, br.

Otto Zabystřanem z Křesťanských sborů apod. Vzácní hosté nás velmi obohatili svými zkušenostmi získanými na Boží vinici.

Základem biblického studia, které probíhalo vždy odpoledne byla kniha Dr. Billy Grahama „Sedm smrtelných hříchů“. Svědectvím Božího slova sloužily MS Albrechtic, Smilovic, Třanovic a účastníci biblických hodin z Dolního Žukova. Programy byly doprovázeny vystoupením hudebních nebo pěveckých skupin.

Novinkou pobytu byly večerní programy. Prožili jsme filmový večer u příležitosti 60. výročí vzniku státu Izrael. Divadelní večer, kdy jsme shlédli scénu pod názvem „Jiří Třanovský“ a večer hudby a zpěvu apod.

V osobním volnu bylo možno odpočívat v areálu střediska. Procházet se v blízkém okolí, sdílet se a navazovat nová přátelství s ostatními účastníky pobytu.

Ani v materiálním zabezpečení jsme neměli nedostatku, neboť se o nás vzorně a obětavě staral vedoucí střediska br. Jaromír Sláma s manželkou.

Na závěr mého článku konstatuji. Bylo nám všem spolu dobře, neboť to nebylo dílo lidských rukou. Jsem vděčný Pánu, že ON svá zaslíbení plní

*„Kdo přichází ke mně, ten nalézá opravdový odpočinek.“
Mat. 11.29*

Za čtyřčlenný přípravný výbor z Třanovic zapsal Pavel Danyš.

Představujeme místní společenství KS-SCh: Smilovice

Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží. (1 K 10,31)

Citovaný biblický verš nám znovu připomíná naše poslání a naši motivaci pro práci na Boží vinici. Občas je dobré se zastavit a zamyslet nad tím, proč děláme to, co děláme. Tuto zásadu chceme naplňovat i my v našem společenství, které má dvě zvláštnosti.

Ta první je v tom, že v jednom sboru působí dvě místní křesťanská společenství. To naše ve Smilovicích má skoro 50 členů. Tou druhou zvláštností je, že můžeme ke svým aktivitám využívat duchovní a školící středisko Karmel. Letos to bylo 10 let od neoficiálního otevření, kdy se naše setkání přestěhovala ze hřbitovní kaple do nových prostor Karmelu. Za tato léta Boží milosti jsme našemu Pánu velmi vděční.

Nejmladší věkovou skupinou, která se zde schází je nedělní besídka. Děti jsou seznamovány s biblickými příběhy a vedeny k osobnímu přijetí Ježíše Krista. Velice oblíbené jsou pobytové děti na chatě s kvalitně připraveným programem. V loňském roce pracovníci nedělní besídky také připravili 5-ti denní klub, kterého se zúčastnily i některé další děti z obce.

Novou skupinkou je dorost, který je vytvořen z větší části letošních kon-

firmandů. Jsme Pánu Bohu vděční za tyto mladé lidi i jejich vedoucí. Také mládež má svá pravidelná setkání, zimní a letní pobyty na chatách a v přírodě. Pět mládežníků tvoří misijní tým, který se již druhým rokem schází s několika mladými lidmi v sousední obci Řeka. Náš Pán vyslyšel modlitby a v těchto dnech jim byla předána místnost k užívání pro tato setkání na obecním úřadě v Řece.

Biblické hodiny jsou setkání, kde se scházejí všechny generace. Pravidelně na nich připravují a vyplňují program: mládež spolu s dorostem, pěvecký sbor, nebo dechový orchestr. Jednu neděli v měsíci se na Karmelu konají dopolední bohoslužby, které jsou připravovány a vedeny bratry spolu s pastory. Myšlenka založení místního sboru je stále otevřená. Proto prosíme o Boží moudrost a vedení i v této otázce, aby se Boží dílo mohlo dále rozšiřovat a naplňovat poslání, ke kterému nás Pán Bůh povolává.

„Všechno číňte k slávě Boží.“

Petr Tomeczek

Projekt Srdce pro Afriku

Motto: „Hledejte to, co je nad vámi...“ Ko 3,1

Zhruba před rokem vznikl v rámci „Centrum Misji i Ewangelizacji“ w Dziejelowie projekt s názvem „Misja Serca i Ewangelii“, jehož cílem je přinést

materiální pomoc a evangelium do Burkina Faso, což je jedna z nejchudších a nejzaostalejších zemí světa, ležící v západní Africe.

V této zemi žije 13,9 mln obyvatel, z nichž asi 82 % jsou negramotní. Pokud jde o náboženské vyznání odhaduje se, že asi 45 % vyznává přírodní náboženství, 40 % jsou mahomedáni, křesťanů je jen 10 %, z čehož protestantů jen 1 %. Více než 80 % obyvatel pracuje v zemědělství. Opakující se sucho působí v zemi značné škody. Zdravotní stav obyvatel je špatný, mnoho z nich trpí infekčními chorobami a podvýživou, s čímž souvisí velmi nízká průměrná délka života v rozsahu 42-45 let.

K hlavním problémům země patří negramotnost, nezaměstnanost, hlad, nedostatek vody, život bez domova, osiřelost dětí a výskyt malárie.

Projekty, na které se chce Misja Serca i Ewangelii v první fázi zaměřit, je:

1) podpora konkrétních dětí, zejména sirotků ve vzdělávání (zajištění učebnic, školních potřeb, stravného apod.),

2) výstavba krejčovské dílny, která poskytne domorodcům práci (zakoupení šicích potřeb, zakoupení slunečního kolektoru, vytvoření nových pracovních míst).

Vize jsou značně široké, avšak jejich postupné naplňování bude závislé na úspěšnosti projektu v samotném začátku.

V prosinci 2008 poletí do Burkina Faso průzkumný tým, jehož součástí bude jeden etnograf, který místní kul-

Aktuality ze světa

tury dlouhodobě studuje, farář a ředitel CME G. Giemza a překladatelka. Celý projekt organizačně koordinují manželé Jacek a Iwona Nawrotowi z Chorzowa. Tento tým přiveze do Burkina Faso první dávku pomoci a současně bude dohlížet na její rozdělení.

K tomuto projektu jsme se neformálně připojili na začátku tohoto roku prodejem velikonočních pozdravů o Velikonocích 2008 a dále v letě prodejem dárkových předmětů na táboře Xcamp. Všechny získané prostředky byly převedeny na účet „Misji Serca i Ewangelii“ a budou využity při realizaci výše uvedených cílů.

V současné době probíhají diskuze o zařazení tohoto projektu do činnosti KS-SCh. O dalším vývoji Vás budeme informovat.

Stefan a Lidia Ruccy

Izrael. – Svět. Pozornost biblických archeologů poutá kámen s nápisem, kterému se říká „Gabriellovo zjevení“. Z textu nápisu vyplývá, že některé židovské skupiny na přelomu letopočtu pokládaly smrt Mesiáše za podmínku vykoupení.

Polsko. Vědecké nakladatelství Semper ve Varšavě vydalo knihu Jana Szturce „Stowarzyszenia społeczno-kulturalne w polskim ewangelicyźmie“, mapující dějiny polských evangelických spolků od druhé poloviny 19. století do současnosti.

Rusko. Ruská pravoslavná církev vydala v červnu oficiální dokument nazvaný „Základy učení Ruské pravoslavné církve o důstojnosti, svobodě a právech člověka“. Dokument je výzvou západnímu liberálnímu pojetí lidských práv.

Svět. Teologická komise Světové evangelikální aliance vydala v srpnu neoficiální studijní materiál nazvaný „Berlínská deklarace o Ježíšově jedinečnosti a evangelizaci mezi židy v dnešní Evropě“. Materiál připomíná vinu křesťanů na pronásledování židů v minulosti, nicméně nesouhlasí s tím, že by evangelizace židů měla být nahrazena pouhým židovsko-křesťan-

ským dialogem; „křesťané, kdekoli jsou, nesmí odhlížet od toho, že židé mají tutéž hlubokou potřebu odpuštění a hříchu a skutečného šalomu, jako mají lidé všech národů. Láska realizující se činem nutí křesťany sdílet evangelium s lidmi kdekoli jsou, včetně židů v Evropě.“ Proti dokumentu se ohradily některé židovské organizace a organizace pěstující dialog mezi křesťany a židy, které pokládají jakoukoli snahu o evangelizaci židů za projev antisemitismu.

Súdán. Přestože v zemi trvá ozbrojený konflikt, církev na jihu Súdanu roste. Misijní společnost E3 v tomto roce otevřela dokonce školu pro pastory a křesťanské vedoucí.

ČR. Nebývalé podpory se dostalo petici europoslankyně Zuzany Roithové za zachování církevní formy uzavření sňatku v návrhu nového občanského zákoníku; elektronicky nebo písemně se k ní přihlásilo přes 36 tisíc obyvatel ČR.

Indie. Situace křesťanů v zemi se zhoršuje. Přibývá útoků proti nim a násilných nucení ke zřeknutí se víry a přestupu na hinduismus. Svě znepokojení tlumočily indické vládě některé státy a řada organizací zabývajících se ochranou lidských práv. V září federální vláda pohrozila některým spolkovým státům, kde násilí proti křesťanům eskalovalo, že pokud nezjednájí pořádek, přistoupí ústřední vláda k mimořádným opatřením.

Polsko. Deník Rzeczpospolita přinesl koncem září 2008 podrobné zprávy o tom, že současný biskup pol-

ské evangelicko-augsburské církve byl v letech 1973-1990 tajným spolupracovníkem komunistické Bezpečnostní služby (SB). Přitom předtím, než byl roku 2001 zvolen biskupem, výslovně tvrdil, že s tajnou policií nikdy nespolečupracoval. Mezi zvláště hanebné skutky, které ze svazku SB vyplývají, patří případ, kdy Janusz Jagucki z vlastního podnětu udal polským orgánům německého disidenta W. Bienase, který byl v důsledku biskupova udání odsouzen k několikaletému žaláři. Jagucki ve svém oficiálním vyjádření ze dne 2. 10. 2008 uvedl, že nebyl tajným a vědomým spolupracovníkem SB. Část členů polské evangelicko-augsburské církve biskupa požádala, aby ihned požádal o soudní lustraci nebo aby rezignoval na svůj úřad.

Sierra Leone. Biblická společnost v této západoafrické zemi se soustřeďuje na výrobu a distribuci materiálů pro mládež. Děti mladší čtrnácti let představují asi 40% veškeré populace země zdecimované občanskou válkou.

Irák. Stovky křesťanů protestovaly v iráckém Mosulu proti zrušení volební kvóty, která zaručovala reprezentantům křesťanů účast v iráckém parlamentu. Považují to za jeden z dalších kroků, který je má přimět k opuštění vlasti. Kvůli násilí a útokům již mnoho křesťanů z Iráku uprchlo. V únoru byl zavražděn mosulský arcibiskup chaldejsko-katolické církve Paulos Rahho.

USA. Nejvyšší soud státu Connecticut přiznal v říjnu homosexuálům právo na uzavírání manželství.

V uvedeném státě měli gayové možnost uzavřít registrované partnerství, avšak jejich aktivisté spatřovali „diskriminaci“ ve skutečnosti, že je pro homosexuály zřízen jiný institut než pro páry heterosexuální. Rozsudek byl vydán poměrem hlasů 3:4. Connecticut je tak třetím státem USA, kde homosexuálové mohou uzavírat manželství. Podobný spor, jaký řešil soud v Connecticutu, je v běhu před Nejvyšším soudem státu Iowa. V řadě států USA však byly již přijaty ústavní zákony, které výslovně zakazují manželství homosexuálů a znemožňují tak jejich uznání prostřednictvím aktivistických nejvyšších soudů.

Německo. Novým biskupem evangelické církve ve Šlesvicku-Holštýnsku byl zvolen Gerhard Ulrich. Biskupská volba byla v celém Německu velmi pozorně sledována, protože Ulrichovým protikandidátem byl pastor Gorski, který se otevřeně hlásí ke své homosexualitě a proti kterému z tohoto důvodu vystupovala řada konzervativních luteránů.

Bolívie. Bolívijská luterská církev oslavila 70. výročí své existence. Zároveň se u této příležitosti rozhodla začít ordinovat ženy.

USA. Asociace pro rodinných organizací oznámila ukončení bojkotu stravovacích zařízení McDonalds. Bojkot, ke kterému asociace vyzvala na 2 milióny svých příznivců, byl zahájen na jaře 2008, kdy vyšlo najevo, že společnost McDonalds podporuje homosexuální aktivisty; společnost tuto podporu nyní ukončila.

ČR. V listopadu oslaví Českobratrská církev evangelická 90. výročí svého vzniku. ČCE vznikla po rozpadu Rakousko-Uherska spojením českých evangelických sborů augsburského a helvetského vyznání. Ze Slezska se k ČCE připojil pouze sbor ve Starých Hamrech (Ostravici).

USA. Evangelista Billy Graham oslaví dne 7. 11. 2008 devadesáté narozeniny. Během své šedesátileté kazatelské služby hlásal evangelium ve 185 zemích.

ČR. V listopadu 2008 se v Praze uskuteční Evangelikální teologická konference na téma „Mliv reformace na církev a dnešek“.

D. Spratek

Aktuality z KS-SCh

XcamP. Letošní mládežnický tábor XcamP se konal ve dnech 19. – 26. 7. 2008. Jako evangelista sloužil bratr pavel Vopalecký z Ostravy, dopolední přednášky měl bratr Aleš Hejlek z Českých Budějovic. XcamPu se zúčastnilo 322 registrovaných účastníků; jejich průměrný věk činil 17, 7 let.

Internet. Internetové stránky KS-SCh www.ks-sch.cz mají novou grafickou podobu a naleznete na nich pravděpodobně aktualizované informace o dění ve Společenství.

Zaměstnankyně. Křesťanské společenství zaměstnalo sestru Jolantu Kadlubcovou z Oldřichovic na místo pracovníka pro evangelizační činnost mezi mládeží v rámci projektu M.I.S.E.

Školení bratří pro vysluhování Večeře Páně. Dne 11. října 2008 se na Karmelu uskutečnilo školení bratří, kteří budou pověřeni vysluhováním večeře Páně na setkáních orgánů KS-SCh. Školení vedl biskup Piętak.

Festival pěveckých sborů. V neděli 12. října se uskutečnil Festival pěveckých sborů, který byl spojen s oslavou 90. výročí vzniku Československa. Nad festivalem převzali záštitu starostka Třince Věra Palkovská a náměstek hejtmana Moravskoslezského kraje Pavol Lukša. V programu vystoupily smíšené pěvecké sbory z Gutů a z Třanovic, spojené smíšené pěvecké sbory, mužský sbor a ženský sbor Laudate z Bystřice.

Celocírkvní setkání žen. Celocírkvní setkání žen, které pořádal odbor žen KS-SCh, se uskutečnilo v sobotu 18. října 2008 v Komorní Lhotce. Přednášela farářka Monika Beňová ze Slovenska.

Misie. Manželé Milena a Richard Youngovi se chystají na novou misijní cestu do Nigérie. Odjet plánují v lednu. Do té doby mají jednotlivá místní společenství možnost je pozvat s prezentací jejich misijních plánů.

Dwa lustra

- Nie zapomnij umyć twarzy i uczesać włosów – powiedziała mama, gdy Tomek wstał od śniadania.

- Dobrze – zgodził się posłusznie chłopiec.

Gdy wszedł do pokoju, spojrzął na

swoje odbicie w lustrze i zobaczył, że mama miała rację. Jednak potrzebował spakować jeszcze rzeczy do szkoły i szybko zapomniał jak wyglądał. Wyszedł z domu z brudną twarzą i nieuczesanymi włosami.

Kiedy Tomek wrócił ze szkoły do domu, jego siostra rozmawiała z mamą w kuchni.

- Powinnaś widzieć dziś w szkole Tomka, miał brudną twarz i chyba nawet się nie uczesał.

- Na przerwie poszedłem do łazienki i umyłem się, i uczesałem też włosy – próbował bronić się chłopiec. Od dzisiaj zawsze będę się mył i czesał od razu.

Wieczorem tatuś powiedział, że Biblia jest jak lustro, które odślania nasze grzechy i wady. Musimy nie tylko je widzieć, ale także coś i nimi zrobić, tak jak dzisiaj rano powinieneś umyć swoją twarz i uczesać włosy zaraz po tym, jak spojrzalesz w lustro. Musimy nie tylko słuchać Słowa Bożego, ale również je wykonywać. (Jakub 1,22)

Czy każdego dnia patrzysz w lustro Słowa Bożego? Jest to sposób, by sprawdzić, czy Twoje życie podoba się Panu. Gdy widzisz w nim rzeczy wymagające poprawy, zajmij się nimi od razu, zanim o nich zapomnisz.

U. Szymeczek

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu Křesťanského Společenství–Společnosti Chrzešcijańskiej při SCEAV.

Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí. Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek, Daniel Spratek, Michal Klus.

Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí,CSc., Oldřichovice 544, 739 61 Tlínec 1, tel.: 558 348 011, email: stepan.rucki@seznam.cz.

viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>